

Ирина. /Разбрала, че може да дочуе Калина/ Я ма и.... не сме дошли да се наддумваме.... Калина ние сме дошли пръстенъ да си прѣпѣемъ, че ви сѣ двори широки и чешма въ двора имате.

Калина. /Която е слѣзла, запалва възкресенскитѣ свѣци и ги подава на майка си/ Къдѣ да ви поканя на чердака или прѣдъ трема?

Калина. Тукъ на трема е по-добрѣ, че можемъ и да потрапнемъ, а горѣ рѣ дѣскитѣ ще хлопатъ.

Здравка. Нали е хубава водата на чешмата ви да ида да се напия.

Калина. Недѣй. Отъ една недѣля тече пѣсъкъ въ нея; почакай да ти донеса. /Отива да донесе вода/. Всички насѣдватъ на изнесени възглавници въ трема, прѣдъ вратата отъ гдѣто се вижда лумналъ огънь въ ширака камина. Калина изниса зелена стомна и дава на Здравка.

Здравка. Хайде всички да приемъ, че да ни станатъ ясни гласоветѣ, та като пѣемъ, гората да ни оглася, небето да ни подслушва!

Х. Гена. имъ изнася бѣло мѣче, пълно съ вода и като го подава на Малина продумва: - Въ туй мѣче на младини сме прѣпѣвали пръстеня на го сега на васъ.

Здравка. Коя ще вади пръстенитѣ?

Койка. /Застанала на срѣдъ почва да чете, като сочи на всички./ Едноли, дволи, троли, чифили, пали, дали.....

Всички. Сбърка, Сбърка! Койка ще вади пръстеня. Връзватъ ѝ очитѣ съ кърпа и поема котлето. Всѣка си вади пръстена и го хвърля въ мѣнчето.

Всички запѣватъ:
Коя отъ насъ е най-добročестна,
нейния пръстенъ пръвъ да излѣзе.

Ирина. Не, не да се нарича какъвъ ще ѝ се падне. То добročестината въ туй: какъвъ ще ѝ се падне.

Койка. /Бръква въ мѣнчето и пѣе./

Мудно крачи,
царвулъ влачи
по ливади
полугари

Всички: Сѣгни, извади моминъ ми пръстенъ!